

[Fiskeriministeren.]

hvordan disse både på bedste måde både for samfundet og for de bornholmske fiskere senere kan bruges.

Hr. Henry Christensen sagde, at det ikke var rart at være et lille land. Det giver jeg hr. Henry Christensen ret i. Det er ofte sådan, at de store lande noget unødigt klemmer de små lande. Men jeg vil nu gerne sige, at sådan som laksestriden har været diskuteret i de sidste 4-5 år i de to store internationale kommissioner, har diskussionen mere gået på, om man var tilhænger af totalforbud på det åbne hav eller ej. Den har mere været påvirket af, om man kom fra et land, der havde kyststrækninger med rigeligt med vandløb, hvor man kunne sidde og vente på laksens tilbagekomst. Det er det, der har bestemt, om man har været tilhænger eller modstander af laksefiskeri på det åbne hav. Interessen har ikke udpræget fulgt store og små nationer.

Se, nu er jeg selvfølgelig ganske klar over, at det er meget mere populært at skrive og sige, at man i Danmark har bøjet sig for nogle rige laksefiskere, og at det faktisk er det eneste hensyn, man har taget. Det er måske mere realistisk at sige, at man har siddet som ansvarlig minister og ansvarlig regering og konstateret, at vi har en fiskeeksport til USA på ca. 200 mill. kr., som ville komme i klemme, hvis man havde sat den skærpede Pelly-løv, som man vedtog, i kraft. Man må vurdere det fra både den ene og den anden side, og en regering er jo undertiden til forskel fra dem, der sidder i opposition, tvunget til at se det fra den realistiske side.

Når man nu næsten har en fornemmelse af, at det vil være totalt ødelæggende for særlig Bornholms fiskeri fremover, vil jeg sige, at jeg havde egentlig indtrykket af, da vi havde afsluttet forhandlingerne i Bruxelles og havde fået særattaler for Grønlands og Færøernes vedkommende, hvorefter man efter 1978 gav de to områder 12 mile grænsen, at alle her i landet var tilfredse og syntes, at man havde fået afsluttet sagen på en for fiskeriet udmærket måde. Når det drejer sig om området inden for 12 sømilege grænsen, er der tale om en aftrapning, som slutter i 1975, altså to år før. Det er i virkeligheden alt, hvad det drejer sig om.

Så er der endelig det problem, som næsten

alle har talt om: om man har lov til at gøre det. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, der står i § 1 i lov nr. 210 om fredede områder, er ganske svarende i ordlyden til det, der står i konventionen, som man nu igennem år har siddet og diskuteret og stemt om, og hvor man for mange landes vedkommende har indført forbud. Det er den samme ordlyd, og derfor kan jeg ikke tro, at jeg ikke har ret i den påstand, at den også skulle dække for dansk område.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg har ikke meget at føje til fiskeriministerens replik.

Når jeg lyttede til de ærede oppositionsordførere og også til hr. Hilmar Baunsgaard, der senere tog ordet, fik jeg det indtryk, at man i og for sig erkendte, at et spørgsmål som dette godt kan tages op til politisk vurdering, og at når der opstår vanskeligheder, som der vitterligt har været omkring laksefangsterne med de reaktioner, den har haft, er der væsentlige hensyn for enhver regering at tage til fiskerieksporten. Ingen regering vil sidde fiskerieksportens interesser overhørig. Det forstod jeg altså også blev erkendt.

Jeg tror også, man fra alle sider erkendte, at det, der nu sker, og som først bliver endeligt fastlagt ved den internationale konference til maj, er et resultat af meget langvarige forhandlinger.

Det er nationale danske interesser, der skal varetages her. Når man tager den i USA vedtagne lov i betragtning, når man tager truslerne om boykot af danske varer i Canada i betragtning, er der med det, der her er sket, tale om noget, der direkte vedrører fiskeriets interesser, og som er positivt i forhold til fiskeriets interesser. Alt det tror jeg man erkender.

Jeg tror, det fremgik af hr. A. C. Normanns indlæg, at hvor man vil sætte den absolutte grænse mellem, hvad den forrige regering gjorde — og måske også hvad den forrige regering havde påtænkt at gøre — og hvad denne regering har gjort, det kan vi ikke vide så meget om. Vi har accepteret en afviklingsordning, der ender i et totalt forbud. Det ville den forrige regering ikke have gjort, men man ville måske have overvejet yderligere begrænsninger. Jeg gør opmærksom på, at forskellen mellem de to ting er rent teoretisk. Hvis jeg har forstået laksefi-